

wasto: sest sinno noud on ärraarmamatta, ja ärramoistmatta sinno teed."

Siis läks wannake, pibel kaento al, saunast wälja, ja piddi sedda möldrile wima ärramüa. Mölder ellas seält paar wersta, metsa tagga. Tee peäl mötles ta monne möda läinud parrema aia peäle, ja halledus aias ta filmawet jooksmä, — nüüd ta piddi omma wimist ja keigekallimat warra ärra andma. Kui ta pole maad olli ärra käinud, istus ta tee äre ühhe poösa alla rohho peäle mahha jalga puhkama, löi weel kord omma armsa ramato umbes lahti, ja tullid ta kätte need sannad: „Hüa mind appi ahhastusse päwal, siis ma tahhan sind ärrapeästa, et sa wöttad mind kitta.“ Siis löi wannake filmad taewa pole, ja öhkas selle pole, kes linnud toidab ja lillekessed kattab. Kui ta Pea jälle mahha waus, näggi ta üht krono meest metsa takka tulleswad. Kui ta liggi sai, tunnistas wannake, ja — nago walf pimmedal ööl paistab, nenda käis rõöm ta süddamest läbbi, se kro-

nomees olli — ta poeg Hinref. Otsego nore põlwe rammo olleks ta soonte sisse sanud, ta toustis ülles ja ütles ühhe korra teise järrele: „Mo poeg! mo poeg Hinref! ja langes poia kaela ümber, ja ka poeg isä kaela ümber. Sedda rõmo! — Agga pärrast küstis poeg, mis ta sia tulnud. Siis räkis isä omma kibbedust ja sedda halledat luggu, et ta omma piibli piddi tahtma ärra anda. Rõmoga wöttis poeg ramato, mis isäst rohho peäle jänud, ja ütles: „Oh Jummal tännatud! weel parrajal aial on ta mind saatnud, ja on mind õnnistanud, et sedda kallist wannematte-wannematte pärrandust polle tarwis ärra anda. — Ja mollemad läksid isä sauna pole.

Kui wanna emma oues meest poiaga näggi tulleswad, jäi ta wärrisema rõmo pärrast, ja nuttis poia ümber kaua. Selsammal rõmo-päwa öhtal wöttis wanna Mart omma piibli, andis poia kätte, ja ütles: „Se ramat, mo poeg, ärgo lahkugo sinnust, se sadab sulle ja so koiale õnnistust.“